Побілила вдова Осінь свою хату,
А сягає її хата аж до неба,
Все прибрала — сісти спочивати б,
Та підвести синім стіни треба.

Розвела з тугою синьку густосиню,
Біля стін, десь понад обріями, ходить
І підводить синявою стіни,
Хороше підмазує — підводить.

Заспівав хтось про осінню синю далеч,
Комусь любо з нею, тужною, кохаться —
Ще синіш підводить Осінь стала,
Ще миліша їй під співи праця.

Прага, 1923